

азъ ще излѣзъ, а ты утрѣ кажи на господаркѣтъ си, че азъ съмъ ты зель и съмъ побѣгнѣлъ, ты ще ся разцили, ще ся расплаче, а ты си върши работѣтъ, по прѣбери още какъ-вото можешъ по за въ работѣ, на скочи че ела на мазѣтъ... на ли знаешъ?

— Знаешъ, господарю, на Галѣтъ тамъ въ Санджкѣитѣ на ли?

— Тамъ: като дойдешъ, попытай момчето азъ ще му наръчамъ.

— Не, Господарю, неказвай на момчето че то момче отъ мазѣтъ, то е сега долу, ами го испѣди него, на ли ми обичашъ ты, то нека иде поврага.

— Е добръ азъ ще тя чакамъ тамъ у другый день, рано сутринѣтъ додѣ не съмнѣло, да дойдешъ, че прѣзъ деньтъ на вапорѣтъ. На ли е тѣй най-добръ, душкѣ, рече Тласко, и посегнѣ та ѣхъ страстно цѣлунѣ. Хайде сега, шленце, иди по-скоро, та прибери по-скѣпнѣтъ работы и ми ты донесъ, на ли е по добръ да ты имама съ насъ си, а не да ты оставимъ тукъ на тѣзи сухерцинѣ. Хади ама излека и свѣщъ не дѣй пали.

Всичкый тойзи разговоръ станѣ съ шумнѣтиѣ.

Ратакынѣта, момичѣ прѣвзето и прѣхласнѣто побърза да извърши по волѣтъ на мнимыйтъ си Господаръ и новъ любовникъ и слѣдъ малко завърнѣ ся и прѣдаде на Тласка единъ вързопъ доста голѣмъ и тежкъ.

— Сега, кротко мое агне, отвори ми полегына и ела да тя пригърнѣ за испроводѣкъ додѣ ся видимъ пакъ.

И додѣ дума и дѣло; Тласко цѣлунѣ изново и пригърнѣ въ обѣтиѣта си еднѣ пѣлничкѣ женѣ, послѣ приложи шеговѣто ужъ.

— Ахъ, каквы сте вы ратакынѣтъ, чудо сте! Да вы знаѣтъ господѣнѣтъ ви какво сте нѣщичко, истрепвахъ вы.